

SVO (Speciální vojenská operace): pochopení cílů

Rostislav Iščenko (<https://ukraina.ru/20230808/1048567312.html>)

Poskytoval jsem rozhovor jedné z předních ruských tiskových agentur a najednou jsem si uvědomil, že stále nechápeme, s kým a proč na Ukrajině bojujeme.

Proto nedokážeme ani jasně definovat cíle SVO (zajištění bezpečnosti Ruska je cíl, který existoval před SVO a bude existovat i po SVO, dokud bude existovat Rusko, ale co přesně máme na mysli zajištěním bezpečnosti tady a teď?), ani podle toho definovat mechanismus dosažení tohoto cíle (vojenskou operací lze porazit armádu a zničit stát, ale co potom?).

Lidé (a masmédia jako zrcadlo odrážející celé spektrum názorů lidí) váhají mezi:

- a) "zabrat ty, kteří hlasovali pro připojení k Rusku" – regiony již zahrnuté do Ústavy Ruské federace, a
- b) "ani píď ruské země nepříteli" – vrátit vše až k Polsku, nebo dokonce společně s Polskem.

Vláda vysílá rozporuplné signály, buď se odvolává na **Istanbulské dohody** z března a dubna 2022, které již neodpovídají skutečnému stavu věcí, nebo naznačuje možné **rozdělení Ukrajiny**, případně ponechává prostor pro existenci jakéhosi ukrajinského státu, jehož hranice budou teprve stanoveny.

Takový přístup by byl správný, kdybychom měli co do činění se standardním normálním státem, ale my máme co do činění s „*antiruskem*“ (s čímž souhlasí většina našeho obyvatelstva i vláda až po její nejvyšší úroveň). Navíc téměř všichni souhlasí s tím, že Ukrajina může existovat pouze jako protiruská. Co to však znamená a co z toho vyplývá?

Opět neřeknu nic nového, ale připomenu, že Ukrajinci jsou bývalí Rusové, kteří byli natolik znechuceni svou ruskostí a natolik fascinováni Evropou, že se prohlásili za Evropany – samostatný ukrajinský národ, který nemá s Rusy nic společného. Nyní Ukrajinci v zápalu vášně často nazývají Rusy "*Finno-Mogoly*", čímž popírají jejich slovanství, ale ještě nedávno (v devadesátých, a dokonce i v nultých letech) byli Ukrajinci ochotni uznat se za "neslovany" (potomky Pečeněgů, Polovců a dalších Turků, kteří se potulovali v černomořských stepích), jen aby neměli nic společného s ruskými Slovy.

Nemít nic společného s Rusy je v ideologii ukrajinství to hlavní. Rusové jsou eschatologickým zlem, které po tisíce let – od stvoření světa až do současnosti – utlačovalo svobodmilovné Ukrajince.

Zároveň je samozvaný "evropeismus" rodným znamením většiny Ukrajinců, včetně těch takzvaně proruských. Jediní lidé na Ukrajině, kteří nepropadli herezi evropeismu, jsou ti, kteří se po celou dobu její existence nadále považují za Rusy, a těch je naprostá menšina. Naprostá většina věřila, že Rusové a Ukrajinci jsou blízce příbuzné národy (vsadte se, že pokud má polovina "*Ukrajinců*" ruskou sestru nebo bratra, lze i dvojčata rozdělit na Rusy a Ukrajince). "*Ukrajinci*", ti, kterým se dnes říká "*adekvátní Ukrajinci*", a oni si říkají "*adekvátní*" (na rozdíl od ruských "*vatniků*"), dokonce chtěli žít s Rusy v míru a přátelství, ale na různých stranách hranice, kde (ruský) plyn bude zadarmo, zatímco Rusové kupují sádlo za cenu zlata.

Obecně se s tím vším dalo pracovat, i když s obtížemi a s velkými náklady, a postupně tento "*vznikající národ*" přivádět k rozumu. Taková byla koncepce Jelcinova a Putinova Ruska do roku 2014 – "*mladší bratři vytvářejí nový národ, vaří se jim z toho mozek a oni se s mladickým maximalismem snaží hryzat ruku, která dává: měli bychom to pochopit, být trpěliví, počkat, až se proberou, a pak budeme žít a přátelit se jako rodina*".

Z Moskvy je však vidět sice daleko, ale ne všechno. Koncepce byla od počátku chybná, protože drtivá většina Ukrajinců se nehodlala přátelit jako rodina. Měli se stát "*Ukrajinci*" – součástí Evropy a získat tak "*právo*" využívat ruské zdroje (včetně lidských) ve vlastním zájmu. Pro tamní Rusy měli doporučení "*kufr, nádraží, Rusko / (чeмoдaн, вoкзaл, Poccия)*" na Ukrajině populární už od počátku 90. let, ale až do roku 2014 se jej nepodařilo uvést do praxe. Nicméně ani po roce 2014 ne všichni Rusové odešli z Ukrajiny do Ruska a ne všichni, kteří odešli, byli Rusové.

"mladší bratři vytvářejí nový národ, vaří se jim z toho mozek a oni se s mladickým maximalismem snaží hryzat ruku, která dává: měli bychom to pochopit, být trpěliví, počkat, až se proberou, a pak budeme žít a přátelit se jako rodina".

Již po sjednocení Krymu a na začátku občanské války v Donbasu začali ukrajinští "*Evropané*", včetně těch, kteří byli "*přáteli Ruska*", vnímat vztahy s Moskvou jako národněosvobozenickou válku ukrajinského lidu za nezávislost na Rusku. Od počátku SVO se pro ně toto vnímání stalo běžným.

Co je pro nás SVO, je pro ně válka za nezávislost. To se v historii stalo mnohokrát:

- Britští kolonisté v USA bojovali za nezávislost, zatímco Británie potlačovala povstání vzpurných poddaných koruny.
- Chmelnický už dávno (od smrti krále Vladislava IV.) vedl válku za nezávislost, a Poláci si stále mysleli, že jde o jejich SVO.

Osvobozujeme Rusy od banderovštiny a divíme se, proč tito ruskojazyční obyvatelé jihovýchodní Ukrajiny, kteří nemají nic společného s Haličí a haličským kultem banderovců, proti nám tak urputně bojují do posledního Ukrajince. A bojují proto, že se nepovažují za Rusy a nás nepovažují za osvoboditele. Ti, pro které jsme osvoboditelé, nejdou na frontu, ale utíkají z Ukrajiny do Ruska, nebo se skrývají před mobilizací, nebo sedí ve vězeních. Ale

milionová masa: **asi 300-350 tisíc již zabitých, stejný počet zmrzačených a až 400 tisíc** stále v OSU (Ozbrojené síly Ukrajiny) a dalších silových strukturách Ukrajiny – ti, kteří bojují za nezávislost, nás dokonce vědomě, byť jen napůl, považují za cizince.

Jsme pro ně cizí, stejně jako oni pro nás. Jejich nenávist vůči nám (a je to nenávist) není vůbec motivována SVO, objevila se ještě před rozpadem SSSR a vyvíjela se stupňujícím se způsobem, dokud nezachvátila většinu lidí. Tato nenávist je motivována potřebou "*Ukrajinců*" popřít své včerejší já. Od doby, kdy byli Rusy, uplynulo příliš málo času. "*Ukrajinci*" se stali lidé, kteří se narodili jako Rusové a polovinu života prožili v ruském prostředí.

Vzpurní britští kolonisté se neprohlásili za Indiány. Svůj odpor vůči koruně vysvětlovali finančními a ekonomickými motivy. Američany (jinými lidmi) se stali až jejich vnuci, kteří se narodili a vyrostli v jiné zemi. Chmelnického kozáci neměli potřebu prohlašovat se za nepoláky. Sami Poláci je za ně nepovažovali (kvůli tomu, co původně povstání vyvolalo, jako požadavek rovnosti práv v rámci vojenské třídy). Pro Poláky to byli "*rozkolníci*" a "*Rusové*".

Bývalý Rus neměl žádné finanční, ekonomické ani třídní důvody stát se Ukrajincem. Jde o ideologickou a politickou volbu, do značné míry vnucenou propagandou "*osvícená Evropa*" versus "*zaostalá Asie*", propagandou, která v 90. letech padla na půdu zúrodněnou katastrofou postsovětských ekonomik.

Tuto volbu učinili oni. Přesvědčili sami sebe, že jsou jiní. Přesvědčili sami sebe, že budou muset jít do války s Ruskem kvůli své identitě. Nevšimli si, jak tuto válku vyprovokovali tím, že donutili Moskvu vést SVO daleko za její původní rámec. A nyní mají pocit, že bojují za nezávislost Ukrajiny jako součásti Evropy a za evropské hodnoty.

"Co je pro nás SVO, je pro ně válka za nezávislost"

Nám to připadá směšné, ale oni to myslí naprosto upřímně, když křičí na Evropany, že jim dluží vděčnost za to, že brání civilizaci před asijským barbarstvím. Upřímně jim vadí, že Evropa není ochotna ze všech sil přijít na pomoc svým "*ukrajinským bratrům*" proti společnému nepříteli. To je jejich světonázor – zvrácený, nemající nic společného se skutečným odrazem reality, ale existující a řídící jednání desítek milionů lidí.

My jsme si jisti, že umírají za zájmy USA, a oni jsou si jisti, že umírají za svou svobodu. Proto se hluboce mýlí ti naši politici a experti, kteří si myslí, že stačí Ukrajinu porazit, územně rozetnout, ekonomicky oslabit, zakázat jí mít armádu větší než běloruskou, a to je vše.

Ne, to není všechno, to bude jen začátek. Ne náhodou stále zdůrazňuji, že pokud bude mít Ukrajina, byť jen metr čtvereční území, neuplyne ani tucet let, než Rusko začne z tohoto metru čelit hmatatelné hrozbě. Určitě si pozvou a spojí se s nějakým nepřítelem Ruska, a to z řad těch silnějších.

Vše se odvíjí od toho, že současný konflikt vnímají jako válku za nezávislost. To, co my vidíme jako jejich drtivou porážku, oni budou považovat za své velké vítězství. I kdyby ztratili dvacet nebo pětadvacet regionů z 27, které existovaly v lednu 2014, budou se považovat za vítěze, protože uhájili svou nezávislost, i když za vysokou cenu. A ve školách budou mladou generaci učit, že statisíce nebo dokonce miliony Ukrajinců se obětovaly na frontě a desítky milionů se staly uprchlíky, jen aby si zachovaly tento zvláštní ostrůvek nezávislosti.

Celý život této zbývající Ukrajiny se bude točit kolem naděje na pomstu a přípravy pomsty. Každý nepřítel Ruska bude moci počítat s její zainteresovanou podporou. Jakýkoli způsob, jak poškodit Rusko, bude využit v maximální míře.

A není jisté, zda budeme mít opět takové štěstí, abychom mohli nepřítele rozdrtit vojenskou silou. S Polskem nemáme štěstí pokaždé. A bude to horší než s Polskem – u Poláků není pomsta Rusku národní superideou. Nemají nás rádi a bojí se nás, ale na rozdíl od Ukrajinců se snaží smířit se současnou politickou realitou, aby věc nepřivedli k dalšímu (polskému) dělení.

"My jsme si jisti, že umírají za zájmy USA, a oni jsou si jisti, že umírají za svou svobodu."

Z tohoto důvodu – a pouze z tohoto důvodu (protože případný zbytek Ukrajiny se bude cítit jako vítěz, který si zachoval nezávislost, a bude usilovat o pomstu) se domnívám, že ať už SVO skončí jakkoli, Ukrajina by po ní měla navždy přestat existovat. Pokud ji nedokážeme strávit celou najednou, je lepší se o ni podělit se sousedy (mimořádně včetně Běloruska), než jí ponechat, byť jen malý ostrůvek nezávislosti. Ať si vytvoří nezávislou Ukrajinu v Kanadě (pokud Kanadčanům nezáleží na vlastní zemi).

Nebylo a nebude pro Rusko nebezpečnějšího hnutí, než je *ukrajinismus*. Je to gangréna rozežírající organismus jednotného národa zevnitř, ale i když je oddělen, nesnaží se postarat sám o sebe, ale usiluje o zničení Ruska nebo o jeho ukrajinizaci až po Čukotku. A jak ukazuje praxe ukrajinizace, nikdo se jí nevyhne: ani Řekové, ani Arméni, ani Jakuti, ani Burjati – všem vysvětlí, že žijí "*na Ukrajině*", a proto jsou Ukrajinci, a když se jim to nelíbí - "*kufr, nádraží, Čína*".

Máme neuvěřitelné štěstí, že Ukrajina tak zoufale bojuje a brání dokončení SVO nějakým mezistupněm. Jen tento odpor dává naději, že i když ne podle předem připraveného plánu, ale prostě z vůle okolností, bude ruské vedení nakonec nuceno zlikvidovat Ukrajinu jako stát, ukrajinství jako ideu a ukrajinského ducha jako nositele smrtící infekce – srovnatelné s biologickými zbraněmi, selektivně působícími jen na Rusy, ale s 98% smrtelností.

Jestliže se Ukrajinci rozhodli bojovat s Ruskem nikoli na život, ale na smrt, nedali nám na vybranou: sami jsou vinni tím, co se jim stalo a co se jim stane, a my si nemáme co vyčítat – zabít banditu, zachraňujícího vlastní život, není zločin, ale čin.

"..ať už SVO skončí jakkoli, Ukrajina by po ní měla navždy přestat existovat."